

פניני הדרך היומי

לקט פנינים יקרים ונחמדים על סדר הדרך היומי

יומא מב-מח | פרשת בהעלתך | גליון מס' 73

דף מב. פס

בתפלת נעילה, למען נחדל מעושק ידנו. ולה"ר אמרינן הכא דהקטורת באה לכפר על זה, ובהתכפר ג' שרשים אלו, ממילא מתכפרים כל הענפים.

עוד כתב בחפץ חיים (שמירת הלשון ח"ב פרק ה) מכאן רואים עד כמה חמור הוא עון לשון הרע, שהכהן גדול כשנכנס לפני ולפנים במקום המקודש ביותר, אחד בשנה, על איזה עון בא לכפר, על לשון הרע, יבא דבר שבחשאי ויכפר על דבר שבחשאי, וכבר אמרו בתוספתא (ריש פאה) שכמו שבמצוות, תלמוד תורה כנגד כולם, כן בעבירות לשון הרע כנגד כולם.

עוד נציין שכתב בהערות הגר"ש אלישיב (מסכת יומא דף מד.): 'יבוא דבר שבחשאי ויכפר על מעשה חשאי. והנה בזבחים [פח] מקשה הגמ' הא אמרינן התם דמעיל מכפר על לשון הרע דיבוא דבר שבקול ויכפר על קול, הרי דלשון הרע בקול הוא, ומשני לא קשיא הא בצניעא הא בפרהסיא דבצניעא בעינן כפרת הקטורת ובפרהסיא בעינן כפרת המעיל.

והקשה הגבורת ארי דהיאך אוקי הכא בצניעא וע"ז מכפר הקטורת הא קרא דקטורת מכפר על לשה"ר הוא מקרא דויתן את הקטורת ויכפר על העם והתם בקרח אין לך פרום גדול מזה.

והנראה בזה דהתם בהקטרת דקרח הרי אהרן הקטירו ובודאי אי הוה אהרן הרי שהיה בשמונה בגדים, דבגדיהם עליהם כהונתם עליהם וא"כ היה שם גם מעיל שכיפר על הלשון הרע דפרהסיא, רק כיון דשעת מגיפה היו חוששים גם לצניעא וע"ז היה כפרת הקטורת דאם לא חששו מדוע עשו והקטירו קטורת דלא דמיא ללשה"ר, שבגלוי ושפיר ילפינן לבעלמא דקטורת מכפרת על חשאי.

תנא: נתפזרו לו קב גחלים מכבדן לאמה- הקשה רב ניסים גאון: איך מותר להשליך את הגחלים לנחל והן מתכבות שם? הרי הגחלים שהיו בכלי שרת מתקדשים [כמו שמוכח בעדויות ה, א], ואסור להפסיד קדשים!

ותירץ בשם הירושלמי, שדוקא גחלים של יום הכיפורים התקשו במחתה מפני שבאותה מחתה שחתה מן המזבח החיצון הכניס לבפנים. [וביום הכיפורים לא היה מכבד

רביא בר קיסי מכפר כשעיר המשתלח- הקשו בתוס' ישנים שהרי גם פרה אדומה מכפרת, ומה הסימן שהכוונה לשעיר המשתלח. וראה בחי' הנצי"ב - מרומי שדה שכתב בזה דבר נפלא. כי רביא בר קיסי הכוונה לבחור (רביא פירושו נער) ששמו קיסי, שהיה טהור ידוע בחסידות לענין פרישה מעריות, ולכן דווקא בחור קדוש וטהור כמותו - מכפר בשעיר המשתלח, שהרי שעיר המשתלח מכפר על מעשה עזא ועזאל שהוא חטא עריות כדאי' להלן (סו, ב).

דף מג: פס

תנא דבי רבי ישמעאל כך היא מדת הדין נותנת מוטב יבא זכאי ויכפר על החייב ואל יבא חייב ויכפר על זכאי- כתב היעב"ץ בסידורו (בדיני כפרות) דמטעם זה יסבב אדם מתחילה לעצמו הכפרה קודם שיסבב לבני ביתו, כדי שיבא זכאי ויכפר על החייב וכן הוא אומר בכה"ג ביוה"כ וכפר בעדו ובעד ביתו, שמכפר בעדו ואח"כ בעד ביתו שיבא זכאי ויכפר על החייב.

דף מד. פס

ותנא דבי רבי ישמעאל על מה קטורת מכפרת על לשון הרע יבא דבר שבחשאי ויכפר על מעשה חשאי- פירש"י ד"ה על לשון הרע כי היא בקרח דכתיב אתם המיתם את עם ה'. החפץ חיים בשמירת הלשון (ח"ב פרק כ) תמה דהא אצל קרח היתה הלשון הרע בפרהסיא, וכדכתיב וילונו כל עדת בני ישראל ממחרת על משה ועל אהרן אתם המיתם את עם ה'. וכתב דאפשר דמשום זה הוצרך אהרן להוליד הקטרת אל העם בפרסום ולכפר שם עליהם ולא הוי סגי ליה בקטרת שבכל יום שהיה בחשאי, כיון שגם הלשון הרע היה אז בפרהסיא.

עוד כתב הגר"י ענגיל (אוצרות יוסף דרשה לשבת תשובה שנת עת"ר דף יח א) ששורש כל החטאים הם עריות גזל ולה"ר, כמו"ש בב"ב (קסה א) רובן בגזל מעוטן בעריות וכולן באבק לה"ר, וביה"כ פ"מצינו כפרה על שלשתן, עזאזל דרשו לקמן (סז ב) לכפר על מעשה עזאזל ועזאל, והוא עריות, (כמוש"כ רש"י סו"פ בראשית). גזל מוזכר בפרטות

טבל ולא קידש ידיו ורגליו אינו חייב מיתה, הרי דבמקום טבילה ל"צ קידוש ידים ורגלים. עכתו"ד החת"ס. ולפ"ז מיושב למה היום קידש הכה"ג מקיתון של זהב ולא מהכיוור כאן דמעיקר הדין לא הי' צריך טבילה, אלא שתמה ע"ז דלא מצא ברמב"ם דין זה דביוהכ"פ לא הי' מעכבת קידוש ידים ורגלים.

☞ דף מה: ☞

מנין שסודרן על גבי מזבח, ואם אין מחזיקן שסודרן על הכבש או על גבי סובב עד שיעשה מערכה גדולה וסודרן, תלמוד לומר אשר תאכל האש את העלה על המזבח-חברותא – ויש לשאול מדוע לא הוריד את האברים גם ליסוד שבתחתית המזבח, ופירשו תוספות שעל היסוד היה נפסל בלינה. אבל על הסובב שהוא למעלה מחצי גובה המזבח אין הלינה פוסלת את האברים הנמצאים שם [שהרי "אין לינה מועלת בראש המזבח"]. ריב"א.

ועוד כתבו תוספות, שיתכן שיש איסור להורידם מן המזבח. אבל כשסודרן על הסובב והכבש אין זה נקרא "הורדה".

החזון איש הקשה על דברי ריב"א [שאמר שאין לינה מועלת [לפסול] בראש המזבח]: הרי אביי ורבא נחלקו בזה [בזבחים פז א]. ודעת רבא שלינה כן מועלת בראש המזבח [כלומר אברים שלנו בראש המזבח, ואחרי עלות השחר ירדו - לדעת אביי לא חל עליהם פסול לינה בעלות השחר כיון שהיו בראש המזבח. ולכן יחזור ויעלם. אבל לדעת רבא נפסלו בלינה ואסור לחזור ולעלותם. אמנם אם העלם יכול להקטירם, שהרי גם קרבנות שנפסלו בלינה אם עלו לא ירדו].

ומאחר שלדעת רבא לינה מועלת בראש המזבח, איך תיקנו שיסדרם בצד המזבח ויפסלו, ואחר כך יקטירם מדין "אם עלו לא ירדו" בדיעבד?

ותירץ החזון איש [בסוף הדברים] שאפילו רבא מודה שכל זמן שהאברים על המזבח לא חל עליהם פסול. אלא דעת רבא שמייד כשיורידם מן המזבח יחול עליהם דין לינה, אבל אם לא הורידם לבסוף הרי לא נפסלו כלל. [חזון איש זבחים יט מד].

ואם אין מחזיקן שסודרן ע"ג הכבש או ע"ג הסובב - כתב בהערות הגרי"ש אלישיב (מסכת יומא דף מה:): ופירש התוס' בפ"י השני דדוקא אכבש ועל הסובב סודרן ולא ע"ג היסוד דאפשר דאיסור יש להורידו מן המזבח.

והנה הבאר יצחק [או"ח סי' כב ד"ה וגם מה שהוכיח] כתב לפרש מפשטות לשון רש"י בזבחים [פה א] דכל מה שמצאנו בקדשים פסולים שעלו ע"ג מזבח שלא ירדו היינו משום דאם ירדו שוב לא יעלו נמצא מורידם מקדושתם. ועפ"ז כתב לדון בזר שסידר עצים ע"ג המערכה דקיי"ל דזר פורקה וכהן מסדרה ורצה להוכיח מזה החמד"ש דהקטרת זר ע"ג המזבח הוה מאלו דאם עלו ירדו וכדחזינא בסידור המערכה דאם סדרן זר דפורקה והיינו דמורידה לארץ. הרי

לאמה כלל]. אבל בכל יום שהיה חותה במחתת כסף ומערה לשל זהב, אין הגחלים מתקדשים במחתה הראשונה. [דברי רב ניסים גאון הובאו בתוספות להלן מו, ב ד"ה כי. ובתוספות ישנים ותוספות הרא"ש וריטב"א כאן. ובתוספות שם הביאו פירוש אחר בדברי הירושלמי].

ודעת הריטב"א שגם במחתה של זהב שהיה מכניס בה את הגחלים כל יום היו הגחלים מתקדשות. אך תוספות הרא"ש כתב, שדוקא המחתה של יום הכיפורים שהקטיר בתוכה את הקטורת, הרי היא כלי שרת ומקדשת את הגחלים. אבל המחתה של כל יום שהיה מערה ממנה למזבח ומקטיר עליו, אינה "כלי שרת".

ודעת רבנו תם שהמחתה של כסף שבכל יום גם היא כלי שרת. אבל אין כלי שרת מקדשים אלא מדעת. ואין דעת הכהן המחתה בגחלים לקדש את הגחלים העומדות להתפזר.

☞ דף מה. ☞

בכל יום כה"ג מקדש ידיו ורגליו מן הכיוור והיום בקיתון של זהב כו' - הרמב"ם (בפ"ה מהל' ביאת מקדש הל"י) כתב: מצוה לקדש ממני הכיוור, ואם קידש מא' כלי שרת ה"ז כשר ותמהו עליו דאם לכתחילה יש מצוה לקדש ידיו ורגליו בכיוור דוקא, איך קידש הכה"ג בקיתון של זהב, וביטל מצוה דלכתחילה.

ועיין בגרי"ז על הרמב"ם (הל' עבודת יוהכ"פ פ"ב ה"ג) שכתב בזה דדין קידוש ידים ורגלים ביוהכ"פ שונה מדין קיור בכל השנה, ולכן בעינן בקידוש יו"ר פסוק מיוחדת בענין שיהיה בפנים, ואף דבכל ימות השנה איתא בזבחים דף כ' דאם קידש ידיו ורגליו בחוץ פסול, אלא משום דקיור של יוהכ"פ הוא דין אחר דילפינן לה (לעיל ל"ב ע"ב) ורחץ את בשרו וכו' אם אינו ענין לטבילה תנהו ענין לקידוש ע"ש עוד.

כיוצא בזה כתב בשו"ת קרבן (יומא דף כ"ג ע"ב) דקידוש ראשון של הכה"ג הי' בכיוור, שזהו כדין קיור של כל השנה דבעי כלי שרת, ומש"כ הרמב"ם דמקדש בקיתון היינו בשאר התשע קיור, והכי איכא מאן דאמרי בירושלמי שם, ועין לעיל י"ב ע"ב בתוס'.

בכלי חמדה (פר' כי תשא אות ג') כתב ליישב על פי מה שכתב בשו"ת חתם סופר (או"ח סי' קע"ג) ליישב מש"כ הרמב"ם (הל' ביאת מקדש ה"ה הי"ג) דשיעור כיוור הוא כדי לקדש ד' כהנים שנאמר אהרן ובניו, והם היו אהרן אלעזר איתמר ופנחס. והק' בכסף משנה דבימי המילואים היו גם נדב ואביהוא עמהם. ותירץ החתם סופר דס"ל להרמב"ם דבימי המילואים שהיו חייבים בטבילה, שהיא רחיצת כל גופם, לא היו צריכים קידוש ידים ורגלים, שבכלל מאתים מנה, וא"כ לא הוצרכו לקדש ידים ורגלים מהכיוור רק אחר ימי המילואים ואז כבר מתו נדב ואביהו.

וכתב דאין להקשות מיוהכ"פ דהכהן גדול מתחייב בטבילה וגם בקידוש ידים ורגלים. דהרי כתב הרמב"ם דביוהכ"פ אם

בה סגולה לכהונה גדולה, א"כ י"ל דה"ה להפוך, דפריצות בשטח זה מונעת משמוש בכהונה גדולה. וכעת מובנים היטב דברי הגמ' בסנהדרין, הגמ' אומרת שם: שטענתו העיקרית של קרח היתה שכולנו ראויים לשמש בכהונה גדולה, מדוע נתן משה רבנו את הכהונה הגדולה רק לאחיו ולמשפחתו, אבל ברגע שאשתו של און בן פלת סתרה את שיערה, היא הבינה שפעולה זו תביא בעקבותיה ידיעה מוחלטת, שמבית זה כבר לא יצאו כהנים גדולים, וא"כ אין כבר שום טעם להתערב במחלוקת הזו, ולכן ע"י שסתרה את שיערה הצילה את בעלה.

סיפר דברים עם ערבי אחד בשוק - כתב המהרצ"ח: במהרש"א בח"א כ' ובירושלמי מבואר ערב יו"כ הוה דאינו נראה שהלך כה"ג ביו"כ בשוק עכ"ל. והנה דבריו תמוהים דאם עיו"כ היה מעשה מדוע לא טבל עצמו ולמה הצריכו שנכנס אחר תחתיו. ואולם עיינתי בירושלמי פ"א דיומא נזכר שיצא לדבר עם המלך ערב יו"כ ונתזה צינורא. אולם הפ"י שם מלך ערבי שמעשה היה ביו"כ ונתחלף למהרש"א בין ערב הוא שם המדינה הסמוכה לא"י. ומלכי ערב היו ע"פ הרוב אוהבים ובעלי בריתם של החשמונאים והבאים אחריהם. ומצאתי במדרש אחרי מות פ' כ' בפירוש מעשה שנכנס לדבר עם המלך הערבי ונתזה צינורא מפיו ומבואר דהיה ביו"כ וקושיית מהרש"א איך הלך ביו"כ לק"מ דכבודו של מלך שאני. ובירושלמי פ"ק דמגלה על המשנה אין בין כהן משיח מובא בזה"ל מעשה בבן קמחית שיצא עם מלך ערבי ערב יו"כ עם חשכה ונתזה צינורא. הנה שמה מבואר דהיה עיו"כ רק דהיה עם חשכה ולא היה שהות לטבילה. ועיין ירושלמי פ"ג דהוריות מעשה בבן קמחית שיצא לטייל עם המלך ערב יו"כ עם חשכה. ולא נזכר מלך ערבי ואין בידי להכריע.

☞ דף מז: ☞

בין הבינים מהו כו' תיקו - במשך חכמה (ויקרא ט' י"ז) מבאר מה שנאמר בשמיני למילואים ויקרב את המנחה וימלא כפו ממנה. דיש לבאר למה לא נאמר כמו בשאר מנחות וקמץ ממנה, ומה הלשון וימלא כפו, אלא דכפ הוא לשון של יד סגור כמו כף אחת, כפות תמרים, והיינו דכיון דבין הדינים היו ספק ואם נכנס לו בין אצבעותיו מקטיר הך דבין הדינים לשם עצים, וכאן שירד אש מן השמים לא הי' יכול להקטיר לשם עצים, לכן הי' מוכרח להצמיד את אצבעותיו עד שנעשה ידו כמקשר שלא יהי' בין?, לכן נאמר וימלא כפו.

וברמב"ם השמיט הך דינא דבין הדינים ותמהו על זה. וכתב במקדש דוד (קדשים פ"ה אות ד') דבמנחת חינוך כתב דאי טעמא דאיסור חצי שיעור מן התורה היא משום דחזי לאיצטרופי, אם כן אם הקטיר שאור ודבש וכדו' פחות מכשיעור אין כאן איסור, דלא שייך כאן חזי לאיצטרופי, דבעינן כזית בבת אחת דוקא.

ואם כן הרמב"ם דפסק כרבי יהושע בן לוי במנחות כ"ז ע"ב דשיעור הקטרה בכזית שפיר השמיט,,, הלכה, דיכול

דאם עלו ירדו. וכתב הבאר יצחק לדחות ראיתו. דשאני סידור המערכה כיון דעצים לאחר שיוירדן מע"ג המזבח לא נפסלו מלעלות בחזרה ע"ג המזבח א"כ מה איכפ"ל דירדו דהרי שוב יכול להעלותן דלא חל בהם שום חסרון בזה שסידרן הזר [דלאו קרבן נינהו עיין שם] משו"ה ירדו. הרי לנו מדבריו איך שלמד ברש"י דכל האי מילתא דאם עלו לא ירדו היינו משום דאם ירדו הורידן מקדושתן דהרי שוב לא יעלו. אמנם מדברי התוס' כאן מבואר דיש בזה [בהאי מילתא דלהוריד מן המזבח] איסור בעלמא דכיון דהיה על המזבח הקרבן שוב יש איסור להורידו וזה סתם איסור ולא תליא זה בפסולו. מטעמא שיפסל. [דהרי הכא באברים שלא נתעכלו גם אם ירדו יעלה אותן שוב א] ודו"ק.

☞ דף מז: ☞

ת"ר שבעה בנים היו לקמחית וכולם שמשו בכהונה גדולה א"ל חכמים מה עשית שזכית לכך אמרה להם מימי לא ראו קורות ביתי קלעי שערי - והדרכי משה (סי' קט"ו אות ד') כתב "דצינועות מיהא הוי ששום אשה לא תראה שיערה כלל אפילו בבית וכמו שמצינו במעשה דקמחית".

והמאירי כתב: אמרה להן: מימי לא ראו קורות ביתי שערות ראשי, כלומר, דרך הפלגה לרוב צניעות, ואעפ"י שהרבה עשו כן ולא הועילו, ברוך בעל המאזניים, ומכל מקום מדת הצניעות משובחת הרבה ובנשים יותר, בתלמוד המערב אמרו: כל כבודה וכו', ובמקום אחר אמרו: כל כלה שהיא צנועה בבית חמיה, זוכה ויוצאים הימנה מלכים ונביאים.

והתוס' ישנים כתבו, דמה שאמרה קמחית מימי לא ראו קורות ביתי קלעי שערי, היינו "בשעה שהיתה יכולה לכסותם", והכונה לאפוקי בשעה שהיה הכרח לגלותם כגון בשעת תיקון שיערה והחלפת הכיסוי וכדומה.

המהר"ל (בנתיב הצניעות פרק ב') מבואר המדה כנגד מדה בדבר זה, שכיון שהיא הקפידה להיות צנע לבל תתגלה משערותי מאומה, לכן זכתה לבנים כהנים גדולים, שזכו להכנס פנימה לק"ק, מקום השכינה, שהוא לפני ולפנים.

ובדרשות חתם סופר (ח"ב ע' רנ"ב ב') הביא מהרוקח שדורש את הפסוק "הנך יפה עיניך יונים מבעד לצמתך" וגו'. הנך אותיות כהן, לצמתך הוא ליום צום, מבעד כמו שנאמר וכפר בעדו ובעד ביתו וכו'. והדברים סתומים.

וכתב לבאר על פי דברי הגמרא כאן, שקמחית על ידי שהקפידה לכסות שער ראשה, ולעולם לא ראו כותלי ביתה את שער ראשה, זכתה שבני' היו לכהנים גדולים, וזהו הרמז שרמז שעל ידי צמתך. שמכסים השערות מבעד לצמתך, זוכין לבנים כהנים גדולים שמקריבין לפני ולפנים ביום הכיפורים.

וראיתי דבר נחמד שמצינינים בשם המהרש"ם זצ"ל שביאר מה שאחז"ל (בסנהדרין ק"ט ע"ב) דאשתו של און בן פלת כשרצתה להציל את בעלה ממחלוקת קרח ועדתו על משה רבינו, נעמדה בפתח האהל ופרעה ראשה וכו' ע"ש, וביאר המהרש"ם באופן נפלא, דהנה אם צניעות בכיסוי הראש יש

להקטיר גם הבין הבינים משום שהוא פחות מכשיעור, משא"כ סוגיין אזלא אליבא דרבי יוחנן דהוא סובר (במנחות שם) דיש הקטרה פחות מכזית. ואם כן לצד זה אסור להקטיר בין הבינים.

ואף על גב דגם אם נימא דיש שיעור להקטרה, מ"מ בחצי שיעור יש אסור דרבנן להקטירו, מ"מ לגבי זה יש לומר דספק דרבנן לקולא, ושפיר השמיט הרמב"ם בעיא זו.

בסדרי טהרות (כלים קסט א) כתב ליישב השמטת הרמב"ם, די"ל דכל ספיקת הגמרא הוא רק למ"ד במנחות (י"א ע"א) דאופן הקמיצה הוא על ידי שחופה שלש אצבעותיו על פס ידו, ולא כדקמצי אינשי, והוא מעבודות קשות שבמקדש, וכיון שאיננו כדקמצי אינשי, מספק"ל בבין הבינים אי לגואי שדינין להן וקומץ נינהו או דלמא לבראי שדינין להו ושיריים נינהו.

אבל לפי מה שפסק הרמב"ם (פי"ג מהל' מעשה"ק הי"ג) שפושט ארבע אצבעותיו על פס ידו, וכדקמצי אינשי, וכמו שביאר שם בכס"מ דס"ל כרב פפא במנחות שם. א"כ בין הבינים ג"כ בכלל הקומץ הוא, דגם הוא בכלל כדקמצי אינשי ואיננו שיריים ע"ש עוד.

עוד נציין שבגבורת ארי (במלואים) הקשה דכיון דמספקי ליה אם בין הבינים שם קומץ עליהן, א"כ הוי קומץ זה יתר ע"י בין הבינים, וקומץ היתר פסול לגמרי וכמבואר במנחות (דף ו' ע"א) עיין שם, ונראה דכיון דבין הבינים כלחוי, א"כ אינו שייך כלל להקומץ ולא חשיב יתר, וא"כ בקמץ דהכא ע"כ צ"ל דהוי באופן שכן שייך להקומץ, וברמב"ם בהל' מעה"ק (פי"ג הלי"ג) כתב דקומץ היתר שפסול היינו כגון שהרחיק אצבעותיו וקמץ, והיינו שנעשה כל הקומץ גדול יותר מדי, אבל רש"י במנחות (שם) במתניתין כתב גם גדוש, אבל ע"כ צ"ל דאיירי באופן דהיתר שייך להקומץ ומשו"ה חשיב יתר.

דף מח. סו

בעי רב פפא דבקה לקומץ בדופניה דמנא מאי תוך כלי בעינן והא איכא או דלמא הנחה בתוכו בעינן וליכא - לכאורה צ"ע דבלא"ה כבר נתקדש הקומץ באויר כלי, ואמרינן בזבחים כה: לענין קבלת הדם דאויר כלי ככלי דמי ומקדש. וכתב הדבר אברהם (ח"ג סי' ז) דחלוק קומץ מדם ואינו מתקדש באויר כלי, דכל זמן שהכהן אוחזו בידו, ידו מפסקת בין קומץ לאויר הכלי עד שהוא מניחו שאז הוא מתקדש, וכשהוא מדביקו בדופן נמי אינו מוקף מכל צדדיו שבמקום

דיבוקו לכלי אין אויר. וע"ע בחי' רבנו מאיר שמחה (ח"ב סי' נב אות ג').

ולקה מדם הפר מדם הנפש ולא מדם העור - בגליון מהרש"א (בשו"ע יו"ד סי' כג) תמה מכאן על הט"ז (שם סק"ז) שכתב דאין דם בעור, דלפ"ז למה לי למעט דם העור. והביא מהשבות יעקב (ח"ג סי' נח) שכתב דכוונת הט"ז רק בעור של עוף.

דף מח: סו

בעי מיני' מור"ש הולכה בשמאל מהו א"ל ר"ש תניתוה נטל כו' ואת הכף בשמאלו כו' מיתיבי וכן שמאל פסול תיובתא - כתב הרמב"ם (הל' עבודת יוהכ"פ פ"ד ה"א): כבר ביארנו שהולכה בשמאל פוסלת בדם קדשים וכו'. לפיכך הי' מן הדין שיולך המחיתה בשמאלו וכף הקטורת בימינו, אבל מפני כובד המחיתה ועוד שהיא חמה אינו יכול לסובלה בשמאלה עד הארון. לפיכך נטל המחיתה בימינו וכף הקטורת בשמאלו כו'.

וכתב בכסף משנה לתמוה לפי מה דקיי"ל דהולכה בשמאל פסול, האיך הותר לכהן גדול שיקח הכף בשמאלו מפני טעמים אלו וכתב דאפשר שהולכה בשמאל לא פסלה רק מדרבנן.

ובהגהות טל תורה כאן הביא בשם חכם א' להקשות דבמנחות (כ"ה ע"א) איתא ואימא שהציץ מכפר על עון שעשה עבודה בשמאל, שהותרה מכללה ביוהכ"פ, הרי שהולכת הכף בשמאל פסול מה"ת והותרה מה"ת בכלל אצל יוהכ"פ. וכבר קדמו קושיא זו בהגהות מים חיים על הרמב"ם שם.

ותירץ דהכסף משנה יפרש את הגמ' דאיירי על החפינה שהיא בשתי ידיו, והרי הוא עושה עבודה גם בשמאל והותרה מכללו.

אמנם בצפנת פענח (מהדו"ת דף ז' עמוד ג') כתב דהא ליתא, דדוקא בדבר הנעשה ביד אחד, יש דין של ימין או שמאל, אבל דבר שהעבודה היא בשתי ידים הרי הם נעשים כחטיבה אחת, ואין בהם כלל נידון של ימין ושמאל. עוד תירץ בכסף משנה דכיון דאי אפשר בענין אחר, אף דשמאל בעלמא פסול, הכא בע"כ הכשירו תורה בכה"ג.

<<<>>

הופיע ויצא לאור החיבור הנפלא 'שאלות הלומדים' עמ"ס פסחים והוא ומשא ומתן נרחב על שאלות הלומדים בשיעור, ניתן לקבלו ע"י בקשה במייל המערכת.

גליון זה יוצא לאור ע"י שיעור הדף היומי' בביהמ"ד אהל תורה רח' הרב יוסף קארו 4 ביתר.

מידי ערב נמסר שיעור בצורה רהוטה ובהירה בשעה 7.00 בערב - שמעו ותחי נפשכם.

כמו"כ מתקיים שיעור 'למאחרי שבת' בביהמ"ד אהל יששכר רח' המגיד ממעזריטש 144 בשעה 10.35 בערב.

ניתן לשמוע את השיעורים בקול הלשון' במס' 03-6171111 להקיש *7 ואז קוד *96633* שלווחה 6

ניתן לקבל גליון זה ע"י בקשה למייל: K0504166339@gmail.com

ניתן לקבל גם את הגליון היוצא ע"י בית מדרש גבוה לכהנים' ללימוד הלכות עבודת ביהמ"ק.